

Î N C H E I E R E

22 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de societatea cu răspundere limitată „Melenatur”, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2016,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Aurel Curti, Dan Curti și Vlad Curti împotriva societății cu răspundere limitată „Melenatur” cu privire la repararea prejudiciului material și moral,

c o n s t a t ă

La 03 decembrie 2015 reprezentantul lui Aurel Curti, Dan Curti și Vlad Curti, avocatul Viorel Chetrușcă a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Melenatur” (în continuare – SRL „Melenatur”) cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii a invocat că, familia Curti a semnat la 02 iunie 2015 cu SRL „Melenatur” contractul de turism nr. 129 în valoare de 1910 euro, potrivit căruia primii în perioada 09 iunie 2015 – 16 iunie 2015 urmau să-și petreacă vacanța în hotelul de 5 stele „Limak Limra Hotel & Resort” din Turcia, iar pentru cazare a fost eliberat voucherul turistic, care realmente erau oferite 4 stele de comodități.

Susține că angajații hotelului au explicat faptul existenței neconcordanței între conținutul voucherului și contractului, iar cazarea are loc doar în conformitate cu cele indicate în voucher, nefiind responsabili pentru eroarea respectivă.

Menționează că în urma apelurilor efectuate către SRL „Melenatur” pentru remedierea situației, care nu au dat nici un efect și fără a fi asistați de ultimii, au convenit cu recepția de la hotelul „Limak Limra” să fie transferați în condițiile contractului de turism nr. 129 din 02 iunie 2015 semnat cu SRL „Melenatur”, pentru care au achitat 465 de lire turcești, echivalentul a 160 de euro.

Relevă că după 2 zile de aflare în Turcia, a fost remediată situația iscată.

Ulterior, la 18 iunie 2015 Aurel Curti a expediat în adresa SRL „Melenatur” pretenția de despăgubire, însă potrivit răspunsului din 30 iunie 2015, pretențiile nu au fost satisfăcute.

Solicită încasarea de la SRL „Melenatur” a sumei despăgubirii materiale de 1070 de euro, despăgubirii morale de 5000 de lei pentru fiecare membru familiei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 30 martie 2016 s-a admis parțial acțiunea, s-a încasat din contul SRL „Melenatur” în beneficiul lui Aurel Curti, Dan Curti și Vlad Curti: despăgubirea pentru prejudiciul material cauzat în mărime de 445 de euro, echivalentă în lei moldovenești la data executării hotărârii; despăgubirea pentru prejudiciul moral cauzat în mărime de 5000 de lei pentru fiecare; cheltuielile de judecată pentru achitarea taxei de stat în mărime de 380,74 de lei. În rest, acțiunea s-a respins.

În susținerea poziției, prima instanță a reținut că reclamanților le-a fost eliberat voucherul turistic seria AB nr.063808 care a servit drept document însoțitor al grupului, necesar la cazarea în hotel, unde în secțiunea mențiuni a fost indicat „Park Room”, iar la locul de destinație, au fost cazați în camera Park Room, ceea ce corespunde mențiunii din voucher, dar nu condițiilor contractului unde a fost stipulat tipul camerei DBL.

Prima instanță a considerat necesar de a reduce valoarea contractului încheiat între SRL „Melenatur” și Aurel Curti cu suma de 287 de euro, reducere ce reflectă cu aproximație comisionul încasat de pîrît pentru vânzarea pachetului turistic menționat. Totodată, la suma reducerii contractului urmează a fi adăugate și cheltuielile suportate de reclamanți în legătură cu neajunsurile stabilite în timpul călătoriei, adică 464,79 de lire turcești, echivalentul a 158 de euro, achitați suplimentar pentru schimbarea unității de cazare, iar solicitarea reclamanților cu privire la încasarea prejudiciului material în mărime de 1070 de euro, urmează a fi admisă parțial în mărime de 445 de euro.

La fel, prima instanță a reținut că pachetul turistic contractat presupune nu doar servicii de cazare, incluzând hrana, transport, transfer de la aeroport și punerea la dispoziția turiștilor facilități acordate de hotel, însă reclamanții nu au negat că au folosit aceste servicii și nu au obiectat referitor la calitatea lor, astfel costul acestora urmînd a fi suportate de consumatorii nemijlociți.

Instanța a mai reținut că la selectarea turului și încheierea contractului de prestare a serviciilor turistice, reclamanții s-au condus de vîrsta minorilor pentru a le asigura siguranța și comoditatea acestora. Prin faptul că ajunși la locul de destinație, aceștia au fost cazați în altă unitate de cazare decît cea stipulată în contract, fapt care le-a creat incomodități și i-a pus în situația de a schimba unitatea de cazare din sursele proprii, indubitabil le-a cauzat acestora anumite suferințe psihice și incomodități.

Totodată, prima instanță a conchis că SRL „Melenatur” avea obligația să asigure respectarea condițiilor contractuale și securitatea reclamanților care călătorind peste hotarele Republicii Moldova, au încredințat agenției de turism organizarea călătoriei și siguranța familiei, inclusiv copiilor minori, obligație neexecutată integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2016 s-au respins apelurile declarate de avocatul Viorel Chetrușcă în interesele lui Aurel Curti, Dan Curti și Vlad Curti și de SRL „Melenatur”. S-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 30 martie 2016.

La 25 noiembrie 2016 SRL „Melenatur” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2016, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt, menționînd că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și procedural.

Susține că instanțele inferioare au apreciat eronat faptul existenței neajunsurilor călătoriei, deoarece turiștii au fost cazați în conformitate cu voucherul eliberat, iar camerele de categoria Park Room se atribuie hotelului „Limak Limra Hotel & Resort”, având categoria de clasificare de 5 stele.

Consideră eronată aprecierea instanțele inferioare precum că contractul încheiat între reclamanți și SRL „Melenatur” servește temei pentru realizarea turului, deoarece voucherul eliberat constituie temei de cazare la hotel.

Menționează că turistului nu i-a fost cauzat prejudiciu și respectiv nu au fost încălcat dispozițiile art. 14 alin.(1) lit. i) din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea activității turistice în Republica Moldova nr. 352 din 24 noiembrie 2006.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul reține că recursul a fost declarat în termen, deoarece din materialele cauzei nu se poate desprinde momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2016 (f.d. 117-126), însă aceasta a fost expediată părților prin scrisoarea nr. 25146-4 din 20 septembrie 2016 (f.d. 127), iar recursul a fost declarat la 25 noiembrie 2016, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de recurs (f.d.134-140).

Argumentele din recurs precum că instanțele inferioare au apreciat eronat faptul existenței neajunsurilor călătoriei, deoarece turiștii au fost cazați în conformitate cu voucherul eliberat, iar camerele de categoria Park Room se atribuie hotelului „Limak Limra Hotel & Resort”, avînd categoria de clasificare de 5 stele, nu pot fi reținute, căci voucherul seria AB nr. 063808 (f.d.36) la compartimentul menționat este indicat Park Room, ceea ce nu corespunde condițiilor contractului nr.129 din 02 iunie 2015 (f.d.11-12), unde este indicat tipul camerei DBL, or potrivit art. 3 din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea activității turistice în Republica Moldova, *voucher turistic* este un document de însoțire a turistului, excursionistului (grupului de turiști, de excursioniști), care confirmă programul de ședere sau asistența ce ține de excursii și efectuarea plății pentru serviciile notificate în el.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, consideră eronată aprecierea instanțelor inferioare că contractul încheiat între reclamant și SRL „Melenatur” servește temei pentru realizarea turului, deoarece voucherul eliberat constituie temei de cazare la hotel, instanța de recurs nu le poate reține, or potrivit pct.6 din Regulamentul cu privire la modul de aplicare a voucherului turistic, aprobat prin ordinul Agenției Turismului nr. 62 din 11 februarie 2002, *voucherul turistic* este parte integrantă a contractului turistic, cuprinde întregul volum de informații despre serviciile turistice acordate în conformitate cu acesta și confirmă plata unor servicii concrete, cum ar fi: transportul, cazarea, restaurația, deservirea excursionistă etc., și servește drept bază pentru obținerea acestor servicii.

În recurs se invocă precum că turistului nu i-a fost cauzat prejudiciu și respectiv nu au fost încălcat dispozițiile art. 14 alin.(1) lit. i) din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea activității turistice în Republica Moldova, însă instanța de recurs nu le poate reține, deoarece voucherul conține informații diferite de cele inserate în contractul citat supra, iar art. 14 alin.(1) lit. c) și d) din aceeași lege prevede că, turoperatorii și agențiile de turism au obligația să încheie contracte de servicii turistice conform modelului aprobat și să elibereze vouchere turistice, precum și să presteze în totalitate serviciile prevăzute în contractul de servicii turistice.

Mai mult, obligațiile asumate de agentul turistic urmează a fi executate corespunzător, în modul și termenii prevăzuți de contract, or potrivit art. 1137 alin. (1) din Codul civil, organizatorul este obligat să organizeze astfel călătoria încît să aibă calitățile promise și să nu fie afectată de lipsuri care i-ar diminua valoarea sau utilitatea dedusă din contract sau din practica obișnuită.

În acest sens, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor, sînt similare argumentelor invocate în cererea de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept și constituie o apreciere a probelor efectuate de recurent, însă acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii juste de

către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași legea, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar actele normative vizate au fost interpretate și aplicate elocvent de instanța de apel prin prisma circumstanțelor importante ale cauzei.

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii, iar forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil ce ar pune la îndoială legalitatea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Melenatur”, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Melenatur”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță